Ч. 232. Неділя 27 (14) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старороствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — До ситуациї. — Економічна криза в Америцї.

На вчерашнім засїданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций приступлено до дальшої дискусиї над угодою. Дискусия була дуже довга, бо промавляло кільканайцять бесїдників з ріжних сторонництв. З нїмецких послів заявив між иншими пос. Люеґер, що не може ще нинї зложити заяви щодо становища свого сторонництва, бо то буде зависїти від пояснень, які правительство дасть в комісиї. Між бесїдами пп. Мінїстрів австрийских а угорских есть велика ріжниця. Мусить почути успокоюючу заяву що до войскової справи. Хочемо — говорив — армії австро-угорскої а не кошутівскої. Бесїдник виступив против уступок праводержавних признаних Угорщинї і сказав, що єго сторонництво хоче, аби угорский король був королем з Божої ласки, а не з ласки Кошута. Дальше домагав ся бесїдник управильненя справи Босни і Герцеґовини і заявив вкінци, що становище сторонництва християньско-суспільного буде зависїти від дальших пояснень правительства. — Слїдували відтак запитаня до Президента палати, між иншими пос. Редлїха. П. Редлїх заявив, що есть обовязком президиї розслїдити, чи теперішні угодові предложеня не вимагають зміни конституциї, бо прим. в однім уступі каже ся, що дипльоматично-торговельні переговори з заграницею належать до обох правительств, між тим як основні закони державні кажуть, що ті переговори належать до спільного мінїстра справ заграничних. Отже та зміна вимагала би до ухваленя більшости двох третин палати і тому п. Президент палати повинен би звернути на то увагу кабінету. Президент заявив, що дасть на то питане відповідь на однім з найблизших засїдань і назначив слїдуюче засїдане на понедїлок по полудни.

На основі ухвал конференциї провідників ческих сторонництв оба ческі мінїстри др. Форшт і др. Пацак уложили на письмі спільне подане о димисию. О год. 4 удали ся з тим поданем до п. Президента кабінету. Рішене поки що відложено. Кажуть, що димисия обох мінїстрів не буде принята. Бар. Бек веде дальше переговори з ческими сторонництвами. — На нинїшнім засїданю Кола польского, котре відбуде ся о год. 10 рано, будуть визначені кандидати Кола польского до ріжних комісий. — „Narodni Listy“ подають вість, що на конференциї провідників ческого клюбу не прийшло до нїякого порозуміня в справі парляментарної тактики. Сумно то — пише та часопись — що ческі посли, хоч становлять поважну силу чисельно, запропастили цїлий свій попередний вплив.

Угорский сойм відбув вчера в полудне формальне засїдане, на котрім предложено справоздане комісиї о буджетовій провізориї на перші чотири місяцї 1908 р. по конституцийних ґарантиях.

З Америки напливають безнастанно телеґрами о великаньских банкротствах, особливо в Новім Йорцї і о переполосї тамошної публики. Ті банкротства суть наслїдком фінансової кризи в Америцї, яка тревае від року, а страти єї обчисляють на великаньску суму 6 мілїярдів долярів, або 30 мілїярдів корон. Вже та сама великанька сума, яка з кождим днем з захитанем або спадком нової фірми промислової скоро росте, як також подороженє готівки, що в однім дни піднесла ся в Новім Йорцї о 60%, мусять впливати також на фінансові відносини в Европі, особливо, що богато загрожених фірм вело свої інтереси і на европейских торгах, а особливо, що головний виновник тої кризи, славний Рокфеллер, своєю Standard Oil Company заважив дуже над европейскими торгами. Крім него уважають часописи виновником теперішної кризи в Америцї президента Рузвельта, котрий веде вже від довшого часу борбу против

Молодість.

(З мадярского — Ференца Герцеґа).

З густої куряви виринув великий самоїзд — в котрім побіч шофера сидів стрункий молодець.

— Мукі! Добрий, любий Мукі! — просив — позволь менї на хвильку їхати! Я хотів би лиш заїхати під палату!

— Не можна, не можна! Пан ґраф виразно заборонив менї давати паничеви керму до руки.

— Алеж лише на пять мінут! Впрочім дістанеш за те два золоті.

Серце Мукіого не було з каменя, отже нїчого дивного, що не міг оперти ся тїй просьбі. З початку ішло всьо добре, але зараз на першім закруті завадив автомобіль о грядку у взірці саджених цьвітів. Шофер уважав відповідним відобрати хлопцеви керму і самому заїхати перед під'їзд замку. Там дожидали всї на сходах, отже не було часу встидати ся за незручність. Молодий ґраф зробив отже найповажнїйший, на який міг здобути ся, вид і вискочивши легко з самоїзду, сказав сухо:

— Можеш вертати домів Мукі! А прошу уважати і їхати осторожно!

Поміж дожидаючими на тарасї була також пятнацятьлїтна баронівна Марі; та відразу змірила молодця від стіп до голови і дійшла до слїдуючого висліду тої першої стрічи:

„Ґраф Сандор хороший і елеґантний молодець, але... ще дуже молодий! Безуслівно потребує він як найскорше енерґічної жіночої опіки“.

Що сама обняла би радо той тяжкий обовязок опікунки, не подумала поки що, але коли в годину пізнїйше явив ся ґраф Сандор при снїданю в новіськім анґлїйскім одіню і білих камашах, вже не могла заперечити, що молодий ґраф зробив на нїй найкористнїйше враженє; здаєть ся, предметом, який перший упав їй в око, а рівночасно побудив єї серденько до живійшного битя, були саме камашї.

— Нї! Не буду могла жити довше без него! — рішила вкінци, кусаючи острими зубками кусник макароникового торта.

Не довго надумуючи ся, розпочала приступ. Схрещуючи від нехочу ніж і вилки, кидала від часу до часу сороміливі погляди в сторону молодця, котрий майже пожирав єї великими, голубими очами, при чім у обоїх порушали ся нїздря, як у наляканого заяця.

Звичайно по снїданю брала баронівна Марі лекцию анґлїйского язика, в часї котрої виспляла ся знаменито разом з своєю учителькою. В десять мінут по розпочатю науки спала вже „міс“ сном праведних, але хороша Марі не думала нинї о снї. Мучили єї докори совісти:

— Що він скаже, коли ґраф Сандор оженить ся зі мною!

Отже був другий, котрого бояла ся!

Пять мінут пізнїйше висунула ся з комнати на пальцях, замкнувши обережно двері за собою. Скоро, як серна, перебігла пустий о тїй порі замковий парк, вдерла ся зручно на мур і одним скоком опинила ся на величезній луці, умаеній ріжними цьвітами.

В тїни громадки невеликих дерев лежав на буйній травій молодець, вдивляючи ся в чисте голубе небо. Був то „він“ — іменно той другий. Сімнацятьлїтний хлопець з рожевими лицями, ясними, задумчивими все очима і маленьким, лише що виколюючим ся ясним вусиком. З одежи виглядав на сина якихсь біднїйших міщан, певне честних ремісників, котрі хотїли свого сина зробити „ученим“. Побіч него лежало в траві кілька латиньских книжок, навіть не отвертих.

— Бальц!

Нагле очуняв.

— Марі! То ти?

— Так! То я! — відповіла, процїдивши сумно кожде слово. — Помимо тисячних перепон і небезпечностий, прибігла я сюди, аби тебе повідомити о чімсь важнім.

— Щож стало ся? — спитав наляканий.

Марі сїла коло него на траві.

— Слухай, Бальтазар! — Я мала нинї поважну розмову з мамою...

— Як? Але чейже не признала ся?... Що?

— Зовсїм нї, але так на пів жартом, на пів поважно спитала я маму, що она зробила би, коли би одна з єї дочок віддала ся за чоловіка не з наших кругів?

— І щож сказала на те? Певне, що убє тебе?

— Убє?

Марі усьміхнула ся сумно.

— Хтож боїть ся смерти? Атже там в могилї тихо і спокійно, там кінчить ся всякий

великих спілок американьских міліярдерів. Рокфеллер зруйнував спілку мідяну, а тепер спілку „Кнікебокер“, один з найповажнійших новойоркских банків, а ті катастрофи потягнули за собою инші, котрих ряд не знати ще коли скінчить ся, мимо великої грошевої помочи зі сторони правительства Сполучених Держав. Що до Рузвельта то его борба зі спілками ослабила довіріє до американьских паперів на заграничних торгах, особливо на найзначнійшім, коли розходить ся о готівку, на торзі парискім. Все то викликало небувалий переполох між публикою, котра тисячами кидає ся до всїх щадниць і фінансових інституций та виймає звідтам свої вкладки. — Крім того міліярдери, притиснені Розвельтом, відповіли в той спосіб, що кинули масами на продаж промислові і фінансові папери по як найнизших цїнах. Они на тім нїчо не стратили, противно і заробили, бо відтак скуповували ті самі папери по ще низших цїнах, але викликали величезне обниженє курсів, пірвали за собою публику і викликали серед неї переполох, який довів катастрофу до нечуваних розмірів. Мимо того Рузвельта за его борбу зі спілками не можна осуджувати. Противно, хто знає, чи теперішня криза не причинить ся, що на грошевім торзі запанують якісь здоровійші відносини, котрі тепер стали вже не до знесеня.

Новинки.

Львів, дня 26-го жовтня 1907.

— **Именованя.** Цїсар именував ґенерального інспектора піонїрів, Александра Шашкевича, комендантом 12 дивізиї піхоти і надав ему в признаню его заслуг кавалерский хрест ордеру Леопольда. — О. Алексій Шараневич, гр. к. сьвітский сьвященик львівскої архіепархії, именований войсковим душпастирем, куратом II кл. з ранґою від 1 падолиста с. р. при доповняючій резерві полку піхоти гр. Клерфе ч. 9.

— **Дрібні вісти.** Президент висшого суду краєвого у Львові, др. Тхоржніцкий, виїхав до Відня, щоби взяти участь в засїданю палати панів. Заступництво обняв віцепрезидент др. Дилевский. — В Хриплині під Станиславовом кинув ся онодїшної ночи під колеса поїзду і згинув на місци рядовий 24 пп., родом з Печеніжина, що вступив перед кількома тиждьнями до войскової служби. — До готелю „під рибою“ при ул. на Болоню у Львові прийшов онодї якийсь Григорий Тимків, около 40-лїтний мужчина і на другий день рано знайшли его в комнатї неживим. Показало ся, що Тимків помер на сухоти. — Процес о крадіж дерева з державних лїсів, який відбував ся в Станиславові через 3 днї против торговельників дерева Розенкранца, Каца і Шерера та против бувших лїсничих Хмельовского і Курцвайля і побережників Максимчука, Малиновского і Ґабля закінчив ся вердиктом увільняючим всїх обжалованих. — На кіньскій торговици дав якийсь старий жид тром малим хлопцям 3 сиві худі конї та казав їх вивести за Зелену рогачку і там на него заждати. Хлопцї ждали аж до вечера, а не могучи діждати ся, вернули до міста, а конї відвели на полицію. Чиї то конї, не знати. Конї взяв в свою опіку комісарият II части міста. — Петро Копитко, дозорець в будинку скарбківскім, згубив книжочку каси ощадности на 179 К. — Чоловік, котрий дня 20 с. м. кинув ся в Бруховичах під поїзд особовий і згинув, називав ся Йосиф Мазур і був студентом прав у Львові, як то показало ся із найденого при погибшім сьвідоцтва убожества.

— **Про найбільшого богача в Америцї,** Рокфелера, пишуть американьскі ґазети: Его дохід виносить 31 і пів цента, очевидно американьских, на секунду. За кождим ударом его серця третя часть доляра прибуває до его маєтку. Его золота ріка пливе навіть тодї, коли він спить. Кожда ніч 10-годинного відпочинку приносить ему 11.400 долярів. Коли з'їв снїданє, до его маєтку прибуло 600 долярів. Кождий віддих приносить ему оден доляр, а все те, треба знати, приходить тілько з нафти.

— **Страшний вчинок піяка.** Нїмецкі часописи доносять про таку подію, що склала ся в австрийскій місцевости Аляндї. Господар Найгавзер, звісний на цїле село пяниця, вернувши онодї в ночи до дому, розпочав по пяному з жінкою суперечку. По кількох словах скочив до кухнї, вхопив за сокиру і бив нею так довго жінку, аж та, покалїчена в страшний спосіб та покровована, перестала давати знаки житя. Відтак шалений пяниця побіг на під і підпалив хату. Вибух огонь і хата згоріла. Сусїдам удало ся вправдї винести жінку на двір, однак Найгавзер і 4 дїтий знайшли смерть в огни. Тяжко покалїчену Найгавзерову відставлено до найблизшого шпиталю, де она боре ся зі смертию.

— **Студиї над міліярдерами.** В Льондонї велику сензацию викликала така справа: Родина Вандербільдів видалила одного із своїх камердинерів, бо припадково виявило ся, що тим камердинером був Гунтон Сінклер, славний писатель, автор повісти „Багно“, в котрій здемаскував великі лайдацтва фабрикантів мясних консерв в Чікаґо. Сінклер постановив написати повість, в котрій хотїв зобразити житє міліярдерів. Тому зголив заріст, а що є незвичайно елеґантний та з лиця гарний, зумів дістати ся до дому Вандербільдів в Льондонї і дістати посаду льокая. Був так зручним і інтелїґентним, що незабаром заняв одно з лїпших місць серед цїлої армії слуг і камердинерів і був як найблизше самих панів. Той швидкий аванс Сінклера, що фіґурував у Вандербільдів очивидно під иншим іменем, так розлютив других льокаїв, що почали его шпіонувати. І викрили, що він по ночах щось пише. Одного дня викрали рукопись і занесли до Вандербільда, а той пересьвідчив ся, що мав дїло з дослїдником, котрий все старанно нотував та описував. Очивидно Сінклер сейчас стратив службу.

— **Репертоар руского народного театру** в Стрию. (Саля Народного Дому. Початок о 7 годинї вечером. Білети продає Народна Торговля): В суботу 26 „Галька“ опера в 4 діях С. Монюшка. Виступ пнї Ф. Лопатиньскої, сьпівачки міского театру у Львові. — В недїлю 27 с. м. „Ой не ходи Грицю та на вечерницї“, народний образ зі сьпівами і танцями М. Старицкого. — Ві второк дня 29 с. м. „Надія“ славнозвістна рибацка драма в 4 діях Гаерманса.

— **В виду грозячої холери.** Онодї по полудни протомедик, радник Др. Мерунович спільно з краєвим інспектором санїтарним др. Крижановским і фізиком міста, др. Леґежиньским оглядали міске заведенє десінфекцийне, оба бараки епідемічні на Янівскім а відтак стацию зелїзничу Клепарів і стацию Львів (головний дворець), розслїджуючи урядженя пороблені на случай холери. Комісия тота порозуміла ся заразом що до поступованя з недужими на згаданих стациях зелїзничих.

— **Загальні збори „Труда“** відбули ся дня 5. жовтня у Львові, під проводом п. Іванни Кокорудзової. З річного звіту, виголошеного п. Нагірним, нотуємо слїдуюче: Членів числило товариство 337, котрі зложили своїми удїлами 13.548 К 62 с. — На вкладкові книжочки зложено 96.557 К 61 с., від котрих то вкладок платить товариство 5 прц. Товарів на складї має товариство по цїнї закупна числячи за 32.336 К. По уплаченю рат амортизацийних тяжить вже на домі довг гіпотечний в квотї 66.469 К 46 с. — Робітнї і склеп принесли доходу по потраченю коштів адміністрациї т є. уплати робітницям і службі разом 6.533 К 80 с. Удержанє бурси при товаристві коштувало 5.648 К 34 с. На покритє сеї квоти уплатили родичі бурсачок 3.415 К 63 с., з субвенциї соймової 1000 К, дарунок „Днїстра“ 100 К, а решту т. є. 1.132 К 71 с. доплатило товариство з біжучих доходів. Робіт виконано: в робітнї суконь 798 шт., в білю около 3000 шт., в конфекциї 172 шт., в моднярстві 380 шт. В робітнях і склепі занятих було 74 осіб. З порівнаня доходів з розходами оказав ся в роцї адм. 1906/7 т. з час від 1. липня 1906 по 30. червня 1907 чистий зиск в квотї 1.212 К, що дає можність виплати пятьпроцентової дивіденди від новоуплачених удїлів. — По поясненях на ставлені до управи запити, принято звіт і білянс до відомости і удїлено управі товариства абсолюторию. Раду управляючу доповнено вибором пп. Гузаревої, Кобриньскої, Угрина і Сероїчковского, а до комітету контрольного вибрано пп. Коцовску, Озаркевичеву і Петрушевича. Зі звіту винесли ми враженє, що „Труд“ взагалі розвиває ся нормально, тілько недомагають віддїли конфекциї і моднярства: перший з причини низьких цїн тандити в конкуренцийних жидівских інтересах, а другий т. є. моднярство з причини малої фреквенциї купуючих вибори сего віддїлу, а в тім вину поносить тілько наш загал.

— **Ориґінальне завіщанє.** У Відни помер недавно тому богатий капіталїст бувший купець, Донато Тавсіґ, з роду і віри Жид, котрий головним спадкоємцем свого майна, виносячого більше як міліон корон, установив — монастир Милосердних Братів у Відни, котрі удержують шпиталь і подають бідним всяку поміч лїкарску. Характеристичним єсть, що помершиӣ лиш дуже скупо надїлив свояків і виключив Галичину від користаня з его добродїйности а значну часть свого майна записав для старих кавалерів, котрі переступили 60-ий

біль сердечний... Але она загрозила менї проклоном матери... О, Бальт! би ти то розумієш, чи понимаєш, що значить проклін матери? Ох! То найстрашнійша річ зі всїх на сьвітї!

Хлопець опустив голову, а очи зайшли ему сльозами.

— І знаєш, що ще менї сказала? — говорила дальше Марі сумовито. — Що можу віддати ся лише за ґрафа і то такого, що має бодай два міліони...

Молодець потряс гордо кучерявою головою.

— Ага! Титул і богатство!.. Плюю на то! Венямин Франклин був сином звичайного миляря, а значінем і могучостию перевисшив всїх князів і ґрафів. Але я розумію невідрадний стан твоєї душі, Марі! Мусиш вибирати поміж матерію а тим, котрого серце полюбило... Не гадай, що буду від тебе вимагати якоїсь надлюдскої жертви, але хочу тебе просити о обіцянку, що десять лїт будеш на мене ждати. Тілько часу вистане менї, аби стати великим і славним!

— Десять лїт — — добре! Але памятай, що з усїх сторін окружають мене шпигуни, а тїнь моєї довгої Анґлїйки переслїдує мене на кождім кроцї! Коли би моя родина довідала ся, що ми сходимо ся — о Бальт! Щось страшного! — дрожу на саму гадку о тім.

— Не хочу, аби ти задля мене мала лякати ся і жити в непевности і не хочу на тебе наводити нещастє; від нинїшного дня запрестанемо наших сходин, а наша любов і вірність сховає ся в тїни глубокої тайни.

— Так! Бальт! То буде знамените... Тайна! Але тепер мушу спішити ся, заки міс отворить очи! Нехай тебе Господь Бог має в своїй опіцї, Бальтазаре! Вір — май надію і люби — а на прощанє прийми мій горячий поцїлуй...

Коли зворушений хлопець відвернув голову, аби укрити гіркі сльози, звисаючі ему на віях, Марі, скора як ласиця, зникла в гущавинї корчів і за кілька хвиль перескочила через парковий мур. Тут відотхнула, а на її устах появив ся усьміх злорадний і вдоволений.

— Добре справила ся — і скоро!.. — шепнула, віддихаючи, немов би їй величезний тягар упав з грудий.

Бальтазар обтер скоро сльози, атже плач то не мужеска річ, а він чей хоче бути мужчиною, а навіть героєм! Бо щож єсть на сьвітї неосяжним для відважних? А він і відважний і сильний, в кождім случаю сильнійший як перший лїпший розпещений паничик! Котрий же з них зумів би на примір станути на голові і ходити на руках! А він перейде на руках аж до онтамтого бука... Далеко, дуже далеко, сили вже хотять відмовити послуху, але Бальтазар гадає о своїй далекій цїли — тому не вільно ему ослабнути... вже — вже — єсть бук! Обезсилений цїлковито паде вкінци під кріслатим деревом, але ликує!.. А тимчасом там десь відозвала ся зазуля і кукає... Кілько разів?.. Два... шість... десять!

рік житя. Тавсіґ був сам старим кавалером. В сій части завіщаня постановив Тавсіґ, що єго фондация призначена для старих кавалєрів без ріжниці віроісповіданя, але під ніяким услівєм не сьміють в неї користати старі кавалєри з Галичини та й такі, котрі коли-небудь грали на біржи. Основний капітал сеї фондациї виносить 120.000 кор., але він за кілька літ збільшить ся до 200.000 корон, бо на сей фонд перейдуть деякі леґати призначені для осіб, котрі помруть бездітні. Монастиреви Братів по виплаченю всіх леґатів лишить ся більше як 200.000 корон. Тавсіґ не забув також на товариство урядників поліцийних і на фонд запомоговий віденьскої сторожі поліцийної. Покійник розпорядив в своїм завіщаню, що всі, наділені леґатами від него, мають в день єго смерти засьвітити сьвічку і молити ся за спасение єго души. Ті мужчини, котрі одержували би запомоги з єго фондациї для старих кавалєрів, обовязані того дня явити ся корпоративно в божници і там молити ся а крім того піти ще на єго могилу. Конвент Милосердних Братів просить він, щоби того дня вислав депутацию до божниці а в монастири засьвітив сьвічку за єго душу. Наконець просить Милосердних Братів, щоби до свого монастиря приймали також бідних недужих Жидів зі всіх австрийских коронних країв, лиш не з Галичини. Похорон покійника, на котрий він лишив 6000 кор., відбув ся з великою парадою а взяла в нім участь також депутация Милосердних Братів, зложена з ігумена монастиря о. Денчеля, о. Серуля Губера і лікаря др. Лєрха, а крім того також депутациї урядників поліцийних і сторожі поліцийної і богато инших достойників.

— **Телеґраф без дроту з Европи до Америки.** В сих днях наспіли вісти, що сполука Европи з Америкою при помочи бездротного телеґрафу сталась нарешті довершеним ділом. Марконі займав ся тою справою від довшого часу, уладивши одну стацию в Galvay, на західнім березї Ірляндиї, а другу в порт. місцевости Glace в Новій Шкотиї по другім боці Атлянтийского океану. З заведенєм того полученя між Америкою і Европою система Марконія вперше війшла на шлях практичного примінення на велику скалю. Доси ся система служила головно до сполуки точок, яких инакше не можна було сполучити, пр. кораблів на вовнім мори між собою, або кораблів і суші. Однак тота сполука заводила часто, бо прилади, уміщені на кораблях, мали дуже малий промінь діланя. Колиж віддаленє корабля від суші було більше як промінь діланя приладу, то висиланє депеш відбувало ся так, що корабель висилав депешу навманя. На випадок, коли якийсь инший корабель з приладом находив ся в проміни діланя, тоді той другий корабель подавав депешу дальше, аж нарешті, чи то зараз, чи за посередництвом третього або більше кораблів, вість діставала ся до стациї на суши. Що другий корабель подав депешу в дальшу дорогу, пізнавав попередний корабель тим способом, що власну депешу одержував сам назад. Аби систему телеґрафованя без дрота примінити до правильного руху, треба було передовсім значно побільшити промінь діланя приладу на стациї. Розпочались проби і вже в січни с. р. можна було висилати депеші з Парижа до Берлїна. Пізнїйше удалось поконати навіть віддаль 4.800 кільометрів. Посиланє депеш бездротним телеґрафом стало ся справдїшним триюмфом технїки. Як впевнює Марконі, телеґрами вислані без помочи дрота, будуть далеко дешевші ніж при помочи підморских каблів. Однак міліярди корон, вложених в підморскі каблї, тим самим ще не змарнують ся. Як телеґраф при помочи дрота мусів перейти богато проб і уліпшень, заки доведено єго до нинїшного стану, так і телеґраф без дроту буде ще здобувати уліпшеня.

† **Помер:** О. Йосиф Харжевский, гр. кат. парох в Сопові коло Коломиї, асесор епископскої консисториї, упокоїв ся по довгій а тяжкій недузї дня 24 жовтня с. м. в 58 році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня** 25 жовтня: **Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.** — Пшениця 11·70 до 11·90; жито 10·10 до 10·30; овес 7·10 до 7·39; ячмінь пашний 7·— до 7·50; ячмінь броварний 8·— до 8·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 9·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 6·60 до 6·80; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 70·— до 75·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 70·— до 80·—; тимотка —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 26 жовтня. Приїхав тут вчера вечером угорский президент міністрів Векерле.

Білград 26 жовтня. Президент кабінету Пасич вручив вчера репрезентантам держав відповідь на ноту о реформах в Македонії.

Мадрид 26 жовтня. (А. Г.). Один високий достойник політичний заявив, що оголошена в деяких ґазетах вість о якійсь зміні ішпаньскої полїтики в справі Марокка єсть зовсім безосновна. Дальше заявив він, що в случаю, коли би король і королева поїхала до Відня, може бути, що міністер справ заграничних там з ними стрітить ся і буде їх супроводжати в повороті до Ішпанії.

Самарканд 26 жовтня. Коло дзірця зелїзничого убито комісаря поліциї.

Петербург 26 жовтня. (А. П.). Коло Кутаіса напала ватага узброєних розбишаків на поїзд почтовий і убила одного жандарма а чотирох зранила. Зрабовано почту.

Петербург 26 жовтня. Вість заграничних часописий, мов би то підміновано головний уряд поліцийний в Петербурзі, єсть неправдива

Батум 26 жовтня. Вчера рано 20 розбишаків напало на поїзд почтовий коло стациї Бєлогороди, убили машиніста і острілювали поїзд. Сторожа войскова відповіла стрілянєм. Розбишаки зрабували мішки з грішми.

Мітава 26 жовтня. Суд засудив з помежи 30 Лотишів обжалованих о то, що ґрунти бар. Гана проголосили власностию лотиского народу і що узброїли ся до борби з войском, 20 на засланє до робіт або на вязницю; 10 увільнено.

Землетрясенє.

Реджіо ді Калябрія 26 жовтня. Після послїдних вістий урядових місто Ферруцано в двох третих частях єсть знищене; 50 осіб єсть зранених а 175 бракує. Доси видобуто трупи 30 людий. Роботи ратункові і будова шатер скоро поступають.

Рим 26 жовтня. Король пожертвував 100.000 лїрів на потерпівших від землетрясеня.

Бранкалєоне 26 жовтня. Землетрясенє наробило в цїлій околици великої шкоди. Люди перебувають під голим небом. Море сильно розбурхане.

Рим 26 жовтня. В Реджіо люди ночують під голим небом, на возах і в шатрах. Жандарми, войско і поліция патролюють по улицях, подаючи поміч де потреба. Власти побоюють ся, що число убитих дійде до 600. Жителї покидають навіть зовсім ненарушені доми з обави, щоби не завалили ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Зозиньского під зарядом І. Неконада. (Телефона ч. 527)